

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 292.

Tredie Session.

86de Møde.

Fre dagen den 27de Februar.

(Fortf.)

Ordføreren (David): Forinden jeg gaaer over til at omhandle de enkelte Paragrapher, som nu ere stillede til Forhandling, skal jeg tillade mig en almindelig Betragtning. Der blev allerede ved den 1ste Forhandling gjort opmærksom paa, hvor vanskeligt det var, i en Lov, som skal fastsætte Theatrets Stilling for Fremtiden, tillige at give Regler for den Overgangsperiode, som vil hengaae, indtil Forholdene havde ordnet sig saaledes, som man maatte antage at være det Rette, og som man derfor ogsaa vilde befæste ved Lov. Dette var en mislig Tilstand, hvori Enhver, som har havt at bestille med denne Lovs Tilblivelse, har maattet befinde sig, og med den samme mislige Tilstand har ogsaa Udvalget havt at kæmpe. Det er i og for sig meget vanskeligt at ordne et Forhold, og paa samme Tid, saa at sige, at bane Overgangen til dette Forholds Ordning. Desuden maa her erindres, at det kommer an paa saadanne pecuniaire Interessers Afvejelse, der meget ofte træde frem med en ikke liden Berettigelse til at komme i Betragtning, fordi de allerede have bestaaet i lang Tid, og dette skaber en ny Vanskelighed ved at træffe det i og for sig Rigtige. Imidlertid har Udvalget stræbt at fastholde det Hovedformaal, som Lovudkastet i den Henseende har havt, og det har ogsaa i de fleste og væsentligste Henseender sluttet sig til det, og, forsaavidt det er afvejet derfra, har det kun søgt at gienemføre de Tanker, som aabenbart ogsaa foresvævede Conciipisten til Lovudkastet, men som han maaffee netop af Hensyn til de bestaaende Forhold troede at burde vige tilbage for, men som Udvalget har meent, at man, idetmindste

i visse Henseender, burde forfølge. Hvad nu de enkelte til de nu under Forhandling satte Paragrapher stillede Endringsforslag angaaer, da skal jeg med Hensyn til det Endringsforslag, som en æret Rigsdagsmand har stillet til selve Lovudkastet, at Loven kun skal gælde for 3 Aar, bemærke, at denne Anskuelse ogsaa er bleven yttret i Udvalget, og fra Begyndelsen af ikke har undladt at finde nogen Understøttelse der, men at dog Udvalget i sin Heelhed er blevet staaende ved, at det var rigtigst, at antage Loven, saaledes som Lovudkastet foreslaaer, for 5 Aar; idetmindste har Udvalgets overveiende Fleertal sluttet sig til denne Anskuelse. Der kan vistnok siges til Forsvar for den Anskuelse, at Loven kun hver Gang skal gives for tre Aar, at det indbefatter den Periode, for hvilken hvert Folkething udnævnes; men, ikke at tale om, at dette dog kun gælder om den lovgivende Forsamlings ene Halvdeel, og at dette Hensyn altsaa ikke kan gøres gældende, naar Talen er om den hele Lovgivningsmagt, saa kan det dog heller ikke nægtes, at tre Aar ere en meget kort Periode, og at den hele Lov er bygget paa den Anskuelse, indenfor bestemte Grændser at give Bestyrelsen en stor Frihed til at handle og at virke til med de indrømmede Midler at fremme sit Maals Opnaaelse, hvortil udfordres, at, hvad der muligvis i det ene Aar kunde være medgaaet formeget i visse Diemed, eller hvortil Dækningen ikke var vunden ved Skuespils Besøg i dette Aar, igjen kunde ordne sig ved det Overskud, som et følgende Aar af den selv samme Finantsperiode kunde give. Men, naar man kun har en Finantsperiode for Theatret af tre Aar, saa er den Fasthed i Tilfuddet, som man søger at opnaae, langt mindre beskyttet, end naar Finantsperioden er længere, og saa er den Betydning, som det skulde have,